

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 10C/234/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5714212244
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Nora Zátopková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2015:5714212244.3

Rozhodnutie

Okresný súd Martin pred samosudkyňou JUDr. Norou Zátopkovou v právnej veci navrhovateľa: V. A., N.. XX.XX.XXXX, A. X.. B. XXXX/XX, XXX XX B., štátneho občana SR, zastúpeného právnym zástupcom Mgr. Petrom Belicom, advokátom, so sídlom Konventná 9, 811 03 Bratislava, proti odporcovi: EUROLINE computer, s.r.o., so sídlom Svätoplukova 245/7, 036 01 Martin, IČO: 36 395 994, zastúpenému právnou zástupkyňou JUDr. Magdalénou Lesayovou, advokátkou, so sídlom Hlavná 27/A, 917 01 Trnava, v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa **z a m i e t a** .

O trovách konania súd rozhodne samostatným rozhodnutím po právoplatnosti vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom zo dňa 13.09.2014, podaným na Okresnom súde Martin osobne dňa 16.09.2014 domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku rozhodcovského súdu Arbitráž, s.r.o., so sídlom Jilemnického 30, 036 01 Martin, IČO: 46 665 145, sp. zn. R 80/2014 spolu s náhradou trov konania do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Z návrhu navrhovateľa vyplývalo, že rozhodcovský súd rozhodcovským rozsudkom sp. zn. R 80/2014 zo dňa 25.08.2014 zaviazal navrhovateľa (odporcu v 2/ rade v rozhodcovskom konaní) a odporcu v 1/ rade v rozhodcovskom konaní spoločne a nerozdielne zaplatiť odporcovi (navrhovateľovi v rozhodcovskom konaní) sumu 1.313,50 Eur spolu s úrokom z omeškania a náhradou trov rozhodcovského konania. Navrhovateľ sa zrušenia rozhodcovského rozsudku domáhal najmä z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, porušenia zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania a z dôvodu, že pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa. Poukázal na absenciu jeho pasívnej legitímácie v rozhodcovskom konaní, keďže sa nikdy nezaviazal plniť odporcovi popri alebo namiesto odporcu v 1/ rade ako účastníkovi rozhodcovského konania. Uviedol, že článok IV. priloženej Dohody o urovaní a splatení dlhu formou splátok zo dňa 27.03.2013 nebol nikdy uzatvorený, keďže jej zmluvnými stranami sú len odporca a spoločnosť AD-line, s.r.o., so sídlom vo Vrútkach. Navrhovateľ nie je zmluvnou stranou tejto dohody, čomu svedčí aj absencia jeho podpisu, absencia jeho označenia na dohode a zároveň absencia dátumu a miesta podpisu. Vyhodnotenie napadnutého rozsudku poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 87/2007 podľa názoru navrhovateľa neobstojí, nakoľko tento judikát poukazuje na iný prípad, keď popri konaní za spoločnosť koná skrz ručenie konateľ a spoločník, v tejto právnej veci sa nejedná o inštitút ručenia, ale spoludlžníctvo. Navyše keby bol navrhovateľ zmluvnou stranou dohody, čo však nie je, tak jej článok V. (rozhodcovská doložka) je v zmysle ust. § 53 ods. 4 písm. r) a ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatný ako neprijateľná zmluvná podmienka, keďže tento vyžaduje od navrhovateľa ako spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Vyhodnotenie napadaného rozhodcovského rozsudku poukazujúc, že na navrhovateľ nemôže používať spotrebiteľskú ochranu dôvodiac, že navrhovateľ pristúpil ako spoludlžník k absolútnemu obchodu neobstojí, keďže v zmysle ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so

spotrebiteľom, a o to viac, že dohoda mala znaky novácie. Navrhovateľ tiež poukázal na skutočnosť, že podľa neplatného článku V. dohody by spory mal riešiť „Stály rozhodcovský súd Arbitráž zriadený pri Arbitráž, s.r.o.“, avšak zo zoznamu stálych rozhodcovských súdov vyplýva, že takýto súd neexistuje, existuje len iný rozhodcovský súd „Arbitráž, s.r.o.“, ktorý však v ňom nie je dohodnutý ako rozhodcovský súd. Navrhovateľ namietal výšku 0,1 % za každý omeškaný deň z dlžnej sumy ako základ zmluvnej pokuty, ktorá odporuje kogentným ustanoveniam obchodného aj občianskeho zákonníka, je neprimeraná zabezpečovanej povinnosti. Navrhovateľ rovnako namietal oprávnenosť a výšku priznaných trov konania, nepreukázanie dodania tovaru, nepreukázanie dohody o cene ani obvyklosti ceny, nedoručenie faktúr obchodnej spoločnosti AD-line, s.r.o. so sídlom vo Vrútkach v súvislosti s nárokom na zaplatenie úroku z omeškania a stanovením počiatku omeškania tejto obchodnej spoločnosti ako odporcu v 1/ rade v rozhodcovskom konaní. Na základe týchto skutočností navrhovateľ žiadal po vykonanom dokazovaní zrušiť napádaný rozhodcovský rozsudok a priznať mu náhradu trov konania.

Podaním zo dňa 16.09.2014, podaným na súde osobne dňa 17.09.2014 navrhovateľ požiadal o odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku, a to predovšetkým z dôvodu, že spolu s úrokom z omeškania mu hrozí sankcia celkovo viac ako 45 % z istiny ročne, čo je vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ je spotrebiteľ absolútne neprípustné. Následne Okresný súd Martin uznesením č.k. 10C/234/2014 - 40 zo dňa 28.04.2015 návrh na odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku vydaného Rozhodcovským súdom Arbitráž, s.r.o., so sídlom v Martine, Jilemnického 30, IČO: 46 665 145 pod sp. zn. R 80/2014 zo dňa 25.08.2014, pred rozhodkyňou Mgr. Karolínou Marusovou zamietol. Vo svojom odôvodnení predovšetkým uviedol, že predmetný právny vzťah nie je vzťahom spotrebiteľským, nakoľko nejde o zmluvu uzatvorenú medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Navrhovateľ v danom vzťahu nevystupoval ako spotrebiteľ, ale ako konateľ spoločnosti. Na základe uvedeného podľa názoru okresného súdu neprichádzala do úvahy aplikácia právnych predpisov o ochrane spotrebiteľa, a to jednak ku vzťahu skúmania platnosti rozhodcovskej doložky podľa ust. § 52 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka ani ku vzťahu k posudzovaniu primeranosti sankcionovania navrhovateľa ako spotrebiteľa. Pokiaľ išlo o namietané označenie rozhodcovského súdu v čl. V. dohody, v tejto súvislosti uviedol, že toto považuje s uvedením zriaďovateľa, sídla a identifikačného čísla za dostatočné. V závere uznesenia skonštatoval, že nakoľko ide o obchodnoprávny spor a z hľadiska postavenia podnikateľov, o ktorých sa predpokladá, že majú podstatne vyšší stupeň právneho vedomia ako spotrebiteľia, sa preto od nich požaduje, aby využili všetky právne prostriedky už pri samotnom uzatvorení rozhodcovskej doložky tak, aby raz dohodnutú doložku nebolo nutné spochybňovať. V tomto smere majú podnikatelia potom iné právne postavenie ako spotrebiteľia požívajúci osobitnú ochranu. S poukazom na uvedené, potom dospel k záveru, že nebolo dôvodné odložiť vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku.

K podanému návrhu navrhovateľa sa písomne prostredníctvom právnej zástupkyne vyjadril odporca podaním zo dňa 06.10.2014, podaným na okresnom súde osobne dňa 08.10.2014. Argumentácia navrhovateľa podľa jeho názoru nemá logické opodstatnenie. Vzťah medzi ním, odporcom v 1/ rade a odporcom v 2/ rade v rozhodcovskom konaní (navrhovateľom) má hmotnoprávny základ v obchodnom práve, ktorým je ovládaný, z ktorého dôvodu sa jedná o absolútny obchod, na ktorý nie je možné aplikovať právne prepisy o ochrane spotrebiteľa. Podnikateľská prax inštitút ručenia, resp. spoludlžníctva konateľa obchodnej spoločnosti často využíva a tento je obvyklým zabezpečovacím nástrojom v obchodných vzťahoch. Odporca mal za to, že rozhodcovský súd sa vecne aj formálne vysporiadal s argumentáciou navrhovateľa. Všetky tvrdenia, ktoré uviedol v návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku boli jeho stranou prednesené aj v rozhodcovskom konaní. Návrh navrhovateľa považoval za nedôvodný a navrhol, aby súd tento zamietol a zaviazal navrhovateľa k náhrade trov konania.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s návrhom navrhovateľa zo dňa 13.09.2014, písomnými vyjadreniami účastníkov konania, ich výsluchom a tiež oboznámením sa s rozhodcovským rozsudkom sp. zn. R 80/2014, dohodou o urovaní a splácaní dlhu formou splátok, vyjadrením V. A. v rozhodcovskom konaní, pripojeným rozhodcovským spisom R 80/2014.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že odporca ako veriteľ s uzatvoril s dlžníkom AD-line, s.r.o., so sídlom vo Vrútkach ako odporcom v 1/ rade v rozhodcovskom konaní dňa 27.03.2013 Dohodu o urovaní a splatení dlhu formou splátok (ďalej len „dohoda“) ako kumulatívnu nováciu záväzku, v ktorej dlžník uznal svoj záväzok v sume 910,50 Eur voči odporcovi čo do výšky a dôvodu v rozsahu neuhradených faktúr s tým, že v danom prípade zostali zachované lehoty vyplývajúce z pôvodných vzťahov, predovšetkým v súvislosti k uplatneniu úrokov z omeškania a zmluvnej pokuty. Z článku IV.

dohody vyplývalo, že konateľ dlžníka (navrhovateľ) pripojením podpisu ku tejto dohode prehlásil, že podľa ust. § 533 Občianskeho zákonníka pristupuje k záväzku dlžníka. Pokiaľ ide o článok V. dohody, v ňom sa zmluvné strany dohodli, že okrem tých sporov, pri ktorých to zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní výslovne vylučuje, predložia všetky spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v súvislosti s touto zmluvou Stálemu rozhodcovskému súdu Arbitráž zriadenému pri Arbitráž, s.r.o., IČO: 46 665 145, so sídlom Jilemnického 30, 036 01 Martin.

Rozhodcovský súd Arbitráž, s.r.o., so sídlom v Martine, v konaní pred rozhodkyňou Mgr. Karolínou Marusovou rozsudkom sp. zn. r 80/2014 zo dňa 25.08.2014 zaviazal obchodnú spoločnosť AD-line, s.r.o., so sídlom vo Vrútkach (odporcu v 1/ rade v rozhodcovskom konaní) a navrhovateľa (odporcu v 2/ rade v rozhodcovskom konaní) povinnosťou zaplatiť odporcovi (navrhovateľovi v rozhodcovskom konaní) v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku spoločne a nerozdielne sumu 1.313,50 Eur spolu s úrokom z omeškania, zmluvnou pokutou a náhradou trov rozhodcovského konania. Vo svojom odôvodnení rozhodcovský súd o. i. uviedol, že medzi odporcom a obchodnou spoločnosťou AD-line, s.r.o., so sídlom vo Vrútkach bol založený konvenčný dodávateľsko-odberateľský vzťah spravovaný predpismi obchodného práva, na základe ktorého odporca dodával spoločnosti AD-line, s.r.o., so sídlom vo Vrútkach tovar a tento riadne vyfakturoval, pričom z jej strany nedošlo k úhrade dojednanej kúpnej ceny za dodané položky. Pokiaľ ide o samotnú dohodu, túto vyhodnotil ako trojstranný úkon účastníkov, ktorým sa dohodli na podmienkach vyporiadania obligačného vzťahu, a ktorú definoval ako inominátnu (nepomenovanú) zmluvu podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka s prvkami zmiešanej zmluvy podľa ust. § 491 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ išlo o námietku navrhovateľa týkajúcu sa jeho pasívnej legitímácie, tu rozhodcovský súd poukázal na článok IV. dohody, v ktorom navrhovateľ v tom čase ako konateľ spoločnosti, ktorý bol riadne menom a priezviskom označený v záhlaví uviedol, že pristupuje k záväzku podľa ust. § 533 Občianskeho zákonníka, čím bola založená jeho pasívna legitímácia pre rozhodcovské konanie. Argumentácia navrhovateľa, že túto nikdy nepodpísal nebola podľa názoru rozhodcovského súdu namieste, keďže v označení dlžníka v päte listiny na jej druhej strane je zreteľný jeho podpis ako vtedajšieho štatutára. Zároveň sa stotožnil s právnym názorom odporcu, že navrhovateľ nemôže požívať spotrebiteľskú ochranu, nakoľko nie sú splnené podmienky uvedené v ust. § 52 ods. 1, 4 Občianskeho zákonníka a teda navrhovateľ nie je spotrebiteľom. Pokiaľ išlo o namietané označenie rozhodcovského súdu uviedol, že v dohode je jasne a zreteľne uvedený jeho názov, označenie zriaďovateľa, jeho sídlo a identifikačné číslo, teda dostatočné množstvo údajov zabezpečujúce jednoznačnú identifikáciu.

Pokiaľ ide o písomné vyjadrenie navrhovateľa zo dňa 10.07.2014 k zápisnici o podaní návrhu na začatie rozhodcovského konania, súd pre úplnosť uvádza, že jeho obsah tvorili rovnaké skutočnosti ako tie, ktoré boli uvádzané navrhovateľom v návrhu na začatie konania zo dňa 13.09.2014.

Podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase uskutočnenia právneho úkonu), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa ust. § 53 ods. 4, písm. r) Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní

Podľa ust. § 533 Občianskeho zákonníka, kto bez súhlasu dlžníka dohodne písomne s veriteľom, že splní za dlžníka jeho peňažný záväzok, stáva sa dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi a obaja dlžníci sú zaviazaní spoločne a nerozdielne. Ustanovenie § 531 ods. 4 tu platí obdobne.

Podľa ust. § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z.z.“), tuzemský rozhodcovský rozsudok môže byť zrušený príslušným súdom len na základe žaloby účastníka rozhodcovského konania podanej proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania, ak

a) účastník rozhodcovského konania preukáže, že

1. nemal spôsobilosť uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, rozhodcovská zmluva nebola uzavretá v súlade s právnym poriadkom, podľa ktorého sa na základe dohody zmluvných strán mala rozhodcovská zmluva uzavrieť, alebo že takáto dohoda nebola uzavretá, podľa právneho poriadku Slovenskej republiky,
2. nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu, o rozhodcovskom konaní alebo že mu nebolo umožnené sa zúčastniť na rozhodcovskom konaní,
3. rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, pre ktorý nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva, alebo ktorý nie je v medziach rozhodcovskej doložky, alebo že rozsudok prekračuje dosah dohovoru o rozhodcovi alebo dosah rozhodcovskej doložky; ak ale môžu byť časti rozhodcovského rozsudku vo veciach podrobených rozhodcovskému konaniu oddelené od častí rozsudku pojednávajúcich o veciach, ktoré nie sú mu podrobené, súd zruší rozhodcovský rozsudok len v dotknutej časti,
4. rozhodcovský súd nebol ustanovený, rozhodcovské konanie neprebiehala spôsobom dohodnutým účastníkmi rozhodcovského konania alebo že sa táto dohoda neuzavrela, ak ustanovenie rozhodcovského súdu alebo priebeh rozhodcovského konania bol v rozpore s ustanoveniami tohto zákona, ak tieto skutočnosti mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej alebo

b) súd zistí, že sú dôvody, pre ktoré by boli odopreté uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku aj bez návrhu účastníka podľa § 50 ods. 2 tohto zákona.

Podľa ust. § 41 zákona č. 244/2002 Z.z., žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 60 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak účastník rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku podľa § 36, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

Súd po vykonanom dokazovaní považuje predovšetkým za potrebné poukázať na skutočnosť, že predmetný právny vzťah nie je vzťahom spotrebiteľským nakoľko v danom prípade nejde ani o zmluvu, ktorá by mala povahu spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, uzatvorenej medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Navrhovateľ vystupoval v dohode nie ako spotrebiteľ, ale ako konateľ spoločnosti, ktorý v zmysle ust. § 533 Občianskeho zákonníka pristúpil k záväzku (dlhu), a to vzhľadom na článok IV. dohody, podľa ktorého „...„Konateľ dlžníka pripojením podpisu ku tejto dohode prehlasuje, že podľa ust. § 533 Občianskeho zákonníka pristupuje k záväzku dlžníka.“ Vo všeobecnosti a v tejto súvislosti súd uvádza, že „...„v zmysle citovaného zákonného ustanovenia predpokladom vzniku zabezpečenia záväzku je uzavretie dohody medzi veriteľom a pristupujúcim dlžníkom. Táto dohoda musí mať písomnú formu a jej obsahom je záväzok tretej osoby splniť za dlžníka jeho peňažný dlh veriteľovi. Pôvodný dlžník nie je účastníkom tejto dohody, preto sa súhlas pôvodného dlžníka s dohodou nevyžaduje. Je tomu tak preto, že nedochádza k zmene pôvodného záväzkového vzťahu (pôvodný dlžník neprestáva byť dlžníkom a nezaniká jeho povinnosť z už vzniknutého záväzkového vzťahu). V prípade pristúpenia k záväzku (dlhu) ide o pristúpenie ďalšieho dlžníka do existujúceho záväzkového právneho vzťahu medzi dlžníkom a veriteľom, a to na strane pôvodného dlžníka (tzv. kumulatívna intercesia). Nový dlžník je veriteľovi zaviazaný spoločne a nerozdielne s pôvodným dlžníkom. V plnom rozsahu je tu potrebné aplikovať ustanovenie § 511 Občianskeho zákonníka o pasívnej solidarite, vrátane práva na následný postih medzi pôvodným a novým dlžníkom.“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 133/2010 zo dňa 28. júna 2012). Súd mal jednoznačne preukázané, že k uzatvoreniu písomnej dohody o pristúpení k záväzku (článok IV. dohody) medzi odporcom ako veriteľom a navrhovateľom ako pristupujúcim dlžníkom skutočne došlo, pričom navrhovateľ pristúpil do už existujúceho záväzkového právneho vzťahu, ktorý je zároveň obchodno-

právnym vzťahom v zmysle ust. § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka. Je potom zrejmé, že tento už existujúci vzťah, do ktorého navrhovateľ pristúpil ako spoludlžník, nemôže byť teda ničím iným ako len obchodnoprávnym vzťahom. Ak potom pôvodný vzťah medzi odporcom a spoločnosťou AD-line, s.r.o., so sídlom vo Vrútkach nebol vzťahom spotrebiteľským, rovnako nemôže byť ani vzťah medzi odporcom a navrhovateľom posudzovaný samostatne ako spotrebiteľský vzťah. Ide stále len o tzv. absolútny obchod posudzovaný podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Na základe uvedeného je súd toho názoru, že navrhovateľ nemá postavenie spotrebiteľa, z ktorého dôvodu rozhodcovským rozsudkom Rozhodcovského súdu Arbitráž, s.r.o., so sídlom v Martine sp. zn. R 80/2014 zo dňa 25.08.2014 ani nemohlo dôjsť k porušeniu práv na ochranu spotrebiteľa.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa opierajúcu sa o nedostatok jeho pasívnej legitímácie v rozhodcovskom konaní, a to vzhľadom na údajnú absenciu jeho podpisu na dohode ako prístupujúceho dlžníka, považuje sa za potrebné poukázať, že v záhlaví dohody je označený odporca ako veriteľ - obchodná spoločnosť EUROLINE computer, s.r.o., so sídlom v Martine, ako dlžník - obchodná spoločnosť AD-line, s.r.o., so sídlom vo Vrútkach, v čase jej uzatvorenia konajúci navrhovateľom V. A.. Túto skutočnosť je možné tiež jednoznačne preukázať výpisom z Obchodného registra Okresného súdu Žilina, z ktorého vyplýva, že jediným konateľom a spoločníkom spoločnosti v tom čase bol nepochybne navrhovateľ. Rozhodcovský súd uviedol, že prístupím navrhovateľa v zmysle článku IV. dohody bola založená jeho pasívna legitímácia v rozhodcovskom konaní, pričom v označení dlžníka v päte listiny na jej druhej strane je zreteľný podpis vtedajšieho štatutára - navrhovateľa, ktorý ako konateľ obchodnej spoločnosti AD-line, s.r.o., so sídlom vo Vrútkach musí byť dostatočne právne zdatný a obozretný pri podpisovaní súkromnoprávných listín, aby vedel riadne posúdiť ich obsah a právne dôsledky. Podľa súdu bolo zároveň namieste, keď rozhodcovský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 87/2007 zo dňa 01.01.2011, v ktorom sa Najvyšší súd Slovenskej republiky o. i. zaoberal obdobným prípadom, kde obchodná spoločnosť uzatvorila dohodu, súčasťou ktorej bol aj ručiteľský záväzok spoločníka, ktorý zároveň v čase podpisu vykonával funkciu jej jediného konateľa s tým, že dohoda obsahovala za dlžníka (obchodnú spoločnosť) ako aj za ručiteľa iba jeden podpis, pričom je bezpredmetná, resp. nepodstatná skutočnosť namietaná navrhovateľom, že v uvedenom prípade sa jednalo o zabezpečenie určitého záväzku prostredníctvom inštitútu ručenia (ust. § 546 a nasl. Občianskeho zákonníka) a nie prostredníctvom prístúpenia ďalšieho dlžníka do existujúceho zväzkového právneho vzťahu v zmysle ust. § 533 Občianskeho zákonníka, tak ako to je v danej právnej veci. V konečnom dôsledku, opierajúc sa o názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v uvedenom rozhodnutí, súd konštatuje, že zo znenia dohody, jej obsahu a zmyslu, s prihliadnutím aj na vnútorné pomery v spoločnosti v čase jej uzatvorenia, je možné dospieť k záveru, že v mene dlžníka, obchodnej spoločnosti AD-line, s.r.o., so sídlom vo Vrútkach konal navrhovateľ, v čase podpisu jediný skutočný spoločník a konateľ spoločnosti. Navrhovateľ teda konal v postavení prístupujúceho dlžníka vo svojom mene, ako aj v mene obchodnej spoločnosti, ktorej bol nespochybniteľným spoločníkom a konateľom, čím bola založená jeho pasívna legitímácia v rozhodcovskom konaní ako odporcu v 2/ rade.

K ďalšej skutočnosti namietanej navrhovateľom, a to že podľa článku V. dohody by spory mal riešiť „Stály rozhodcovský súd Arbitráž zriadený pri Arbitráž, s.r.o.“, avšak zo zoznamu stálych rozhodcovských súdov vyplýva, že takýto súd neexistuje, existuje len iný rozhodcovský súd „Arbitráž, s.r.o.“, ktorý nebol účastníkom dohodnutý, súd totožne ako už bolo uvedené v uznesení č.k. 10C/234/2014 - 40 zo dňa 28.04.2015 uvádza a je toho názoru, že identifikáciu rozhodcovského súdu v rozhodcovskej doložke uvedením zriaďovateľa, sídla a identifikačného čísla je možné považovať za dostatočnú. Súd opätovne dáva do pozornosti článok V. dohody, podľa ktorého „...Zmluvné strany sa dohodli, že okrem iných sporov, pri ktorých to zákon č. 244/2002 Z. z. Zákon o rozhodcovskom konaní (ďalej len ZRK) výslovne vylučuje, predložia všetky spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v súvislosti s touto zmluvou Stálemu rozhodcovskému súdu Arbitráž zriadenému pri Arbitráž, s.r.o., IČO: 46 665 145, so sídlom Jilemnického 30, 036 01 Martin...“, pričom v zozname stálych rozhodcovských súdov Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, kde je tento rozhodcovský súd vedený/registrovaný, je možné na základe údajov vyplývajúcich z citovaného článku V. dohody rozhodcovský súd vyhľadať a jednoznačne identifikovať.

Ohľadom ďalších námietok vznesených zo strany navrhovateľa (týkajúcich nepreukázania dodania tovaru, nepreukázania dohody o cene ani obvyklosti ceny, nedoručenia faktúr obchodnej spoločnosti AD-line, s.r.o., so sídlom vo Vrútkach v rámci nároku na zaplatenie úroku z omeškania a stanovenia počiatku jej omeškania ako odporcu v 1/ rade v rozhodcovskom konaní a pod.) súd podotýka, že tieto

vyhodnotil ako nedôvodné, nakoľko smerujú do merita veci, pričom rozhodcovský rozsudok je možné preskúmať len postupom podľa ust. § 37, § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, ale nie je možné znova v konaní riešiť to, čím sa mal prejudiciálne zaoberať rozhodcovský súd v rozhodcovskom rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté o plnení na základe dohody zo dňa 27.03.2013.

V závere a na základe uvedených skutočností súd konštatuje, že návrh navrhovateľa na zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je dôvodný. Podstatným v prejednávanej veci bolo preukázanie dôvodov, pri existencii ktorých možno podľa ust. § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. podať návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku, pričom dôkazné bremeno na preukázanie zákonom stanovených dôvodov na podanie takéhoto návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku zaťažuje v konaní navrhovateľa. Dôvody, pre ktoré sa možno domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, sú taxatívne vymedzené v ust. § 40 ods. 1 uvedeného zákona a nemožno ich rozširovať. Preto ak chce byť účastník v konaní úspešný, musí podať návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku len z niektorého alebo z viacerých dôvodov uvedených v tomto zákonom ustanovení. Navrhovateľ sa v konaní domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodov uvádzaných v návrhu, ktoré však súd nevyhodnotil za také, pre ktoré by mal tomuto návrhu vyhovieť, súd potom nemal priestor pre iný postup ako návrh navrhovateľa zamietnuť.

O náhrade trov konania súd v zmysle ust. § 151 ods. 3 O.s.p. rozhodne samostatným uznesením do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Martin ku Krajskému súdu v Žiline.

Podľa ust. § 205 ods. 1 O.s.p., v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa ust. § 205 ods. 2 O.s.p., odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 205 ods.3 O.s.p., rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.